

Sygn. akt IV CSK 71/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku W. L.
przy uczestnictwie A. L., F. Spółki Akcyjnej w G., Syndyka masy upadłości
K. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i H. B.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania A. L.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 26 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 stycznia 2016 r., opartej na zarzutach procesowych, uczestniczka postępowania A. L. wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżąca powołała się na „częściową” nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji wynikającą z tego, że w okresie od dnia 21 lutego 2012 r. do dnia 3 lipca 2012 r. wnioskodawcę W. L. reprezentował przed Sądem Rejonowym nienależycie umocowany pełnomocnik substytucyjny. W ocenie skarżącej, okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi jest także jej oczywista zasadność.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez uczestnika (stronę) okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Nieważność postępowania przed Sądem Rejonowym, którą podniosła uczestniczka, nie stanowi przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, która dotyczy wyłącznie postępowania przed Sądem drugiej instancji. Sąd Najwyższy nie stwierdził też z urzędu nieważności postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Nieskutecznie skarżąca powołała się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, gdyż wniosek w tym zakresie pozostawiła bez uzasadnienia.

Uczestniczka nie wykazała także, że skarga jest oczywiście zasadna. Skarżąca, powołując się na tę przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania, nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych

w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku uczestniczki o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się w znacznej mierze do dosłownego powtórzenia uzasadnienia podstaw skargi, z całkowitym pominięciem aspektu „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby ewentualnie prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. Podstawy skargi wraz z ich uzasadnieniem oraz uzasadnienie wniosku to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które spełniają odmienną funkcję i nie mogą być traktowane zamiennie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Uzasadnienie podstaw skargi służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, iż zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.